

Райчо Русев-Райсън

77

ИЗБРАНИ СТИХОТВОРЕНИЯ

София, 2025

© Издателство „Изток-Запад“, 2025

Всички права запазени. Нито една част от тази книга не може да бъде размножавана или предавана по какъвто и да било начин без изричното съгласие на автора и на издателство „Изток-Запад“.

© Райчо Русев-Райсън, автор, 2025

© Петър Делчев, съставител, 2025

ISBN 978-619-01-1712-4

Райчо Русев-Райсър

77

*ИЗБРАНИ
СТИХОТВОРЕНИЯ*

СЪДЪРЖАНИЕ

НАЛЕЙ МИ СВЕТИНА

На новите месии	13
За стиховете	14
Тоя дъжд	16
За стиховете и за смисъла	18
Налей ми светлина	19
Полет	20
Пред храма	22
За магьосника	23
Земя, върху която съм роден	24
Учудено	26
Превъплътяване	27
Безвреме	28
Въпрос	30
Моята родина я болят ръцете	32

На литературна сбирка.....	34
Натуралистично или защо лятото е шарено.....	36
Денят.....	38
Отрицание.....	40
Врата.....	41
Не знам.....	42
Вяра.....	44
Надежда.....	46
Любов.....	47
Пътуващ театър.....	48
Задушница.....	50

„...НЯКЪДЕ В ПАЛЕСТИНА СЕ РОДИЛО МОМЧЕ...“

Утеха.....	55
Един ден.....	56
Опити.....	57
Слънцето, денят ми.....	58
Нещо като сън.....	59
И тишината ще съм аз.....	60
Настроение – пролетно.....	61
Лятото.....	62

Задух.....	63
А!	64
В началото бе слово	66
Жълъди.....	68
Надеждо!.....	69
Стих.....	70

МЪЛЧАНИ ДУМИ

Утро	73
Благодарност от брега на морето	74
In memoriam На Виолета Събева	76
Къде майтап, къде наистина	78
Защото	79
Мълчани думи	80
Ще направя ръцете си кръг.....	82
Да позная ли.....	83
Ти как мислиш	84
Есенно равноденствие	86
Злоба човешка	87
Менте в кварталното капанче	88

* * *

<i>На моя приятел астроном Милчо Кирилов Цветков</i>	<i>90</i>
Сбогуване с морето	92
Мълчаливо	94
В тихата есен	96
Сещай се за мен	97
Добрите думи	98
Една дума	100
Зелено ще помахам	102
Есенен дъжд	103
Гримаса	104
Дъжд над залива	106

В ДЖОБА НА ЛЯТОТО

Имало – нямало	111
Това е	112
Селцето си отива	114
Април на село	115
Тръгнах за село	116
В джоба на лятото	118
Останало	119
Трънчето	120

Една сутрин.....	121
Рано-рано <i>на село</i>	122
Няма гъби	123
Добре сме!	124
Дъжд ни застигна.....	126
На реката за риба.....	128
Накрая	129

НАЛЕЙ МИ СВЕТИНА

НА НОВИТЕ МЕСИИ

Ваше е царството Божие,
Пътят, Истината и Живота.
А аз ще ви стана подножие,
защото повярвах в Доброто.

Вашият образ ще носят
свещите и знамената.
А аз ще съм капка от восъка,
повярвала в Светлината.

Истина, истина, ваша е славата
нине и присно и вовеки.
А аз съм дете на забравата,
защото повярвах в Човека.

ЗА СТИХОВЕТЕ

Поживях и видях:

не иде с думички да се глезя.

Вкусих от сладкия и от горчивия плод.

Че зад тая игра (и тая лъжа),

на която ѝ викат поезия,

има друга, която наричат живот.

Не за други, приятелю,

а за себе си смесвам лъжите.

Уж по-бавно угасвам така

и горчилка по-лесно преглъщам.

Изведнъж се оказа –

далеко съм стигнал с мечтите,

а пък пътя не виждам,

по който назад да се връщам.

Но какво са все пак нашите стихове,
нашите думи
в ухо на слушател
или в око на четец?

Като гайда са те в ръцете на малоумник.
Или тояжка в ръка на слепец.

Тоя дъжд

Виж как небето се отвори
и пусна тоя дъжд при теб.
Ха! – ти очакваше в простора,
спасителния звездолет?

Но хлуйна хлад
и влажна тръпка
през сетивата пропълзя...
Вода –

каквото и да кажа.

Каквото да мълча –
видя,
как тя отнякъде се стича.

И по̀ на заден план –
 града,
във който ще си по-самичък,
отколкото преди дъжда.
Или пък –
жива перодръжка,
притисната в ръката Свише,
а тоя дъжд е,
 тоя дъжд е,
 и тоя дъжд е
мастилото, с което пише.